

ἐγὼ μέσα στο Λουδθρο, τὸ ὅποιο ἔφραζε ν' ἀποφύγω... Ἦξερα ὅτι αὐτὸ εἶν' ἐπικίνδυνον καὶ τραβῆλλο... Καὶ ὅμως ἤρθε!... Ἐβν' ἀρκετὲς ἢ ἀποδεικνύεις αὐτὲς, Ἄρτεμις;

—Ναί, γὰρ, Γαβριήλ, ἀπάντησε γοηφόρα ἡ Ἄρτεμις, τρέποντας σὺγκοσμαί.
—'Α! γιὰτί νὰ μὴ διαχτῶ περισσότερο φρόνημος; εἰτε ὁ Γαβριήλ. Γιὰτί νὰ μὴν ἐπιμείνω στὸ σταθερὸ μου σχέδιον νὰ μὴ σὰς ξαναῖδῶ πειά, νὰ φτύω ἂν μὲ προσκαλοῦσατε, νὰ σκιασῶ ἂν μὲ ρωτοῦσατε; Ἀὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερο καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σὰς, πιστέψτε με, Ἄρτεμις! Θὰ προτιμοῦσα ἐπίσης γιὰ σὰς ν' ἀνησιχοῦσατε παρὰ νὰ ὑποφέρετε... Γιὰτί, Θεέ μου, γάμω ὅλη μου τὴ δύναμι μισοτὰ στή φωνή σας, μπροστά στὸ βλέμμα σας;

Ἡ Ἄρτεμις ἀρχίζε τώρα νὰ καταλαβαίνει κ' αὐτὴ ὅτι δὲν εἶχε κάνει καλὰ, ἐπιδικάζοντας νὰ δῆ τὸ Γαβριήλ. Κάθε κοιζέντα τους ἦταν τώρα ἕνος πόνου, κάθε ἐρώτησις ἕνας κίνδυνος. Ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο πλάσματα τοῦ ὀ Θεοῦ θὰ εἶχε πλάσει γιὰ τὴν εὐτυχία ἴσως, δὲν μποροῦσε πειά νὰ ὑπάρξῃ ἕξ αἰτίως τὸν ἀνθρώπινον, παρὰ δυσλαστία, κίνδυνος καὶ δυστυχία.

Μά, ἀφῶν ἡ Ἄρτεμις εἶχε προκαλέσει εἶται τὴ Μοῖρα, δὲν ἤθελε πειά νὰ τὴν ἀποτήρησῃ... Τόσο τὸ χειρότερο! Θὰ ἐξερευνοῦσε ὀλόκληρη τὴν ἀβυσσὸν, ἔστω κ' ἂν εἰσέρκετο στὸ βάθος της τὴν ἀτέλειαν καὶ τὸ θάνατον!...

Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ μιὰ σιωπὴ, γιαιάτι σκέψιμες, ἡ νέα γυναῖκα εἶπε:

—Θέλωσιν ἀ σὰς ἰδοὺ γιὰ δύο λόγους, Γαβριήλ. Ἐν πρώτους, ἔχω μιὰ ἐξήγησιν νὰ σὰς δώσω κ' εἵπειτα θέλω νὰ μου δώσετε μιὰ ἐξήγησιν σεις...
—Μιῆστε, Ἄρτεμις! Ἀνοιχτε καὶ ἐξελπίστε ἂν θέλετε τὴν καρδιά μου. Ἐβινε δική σας!
—Θέλω ἔν πρώτους νὰ σὰς πῶ, Γαβριήλ, γιὰτί δὲν φέρεται τὸν πέλο τῆς μοναχῆς ποῦ μοῦ ξαναστελατε καὶ γιὰτί δὲν ἔπειτα ἀμέσως σ' ἐμοναστήρι, ὅπως σὰς εἶχε λει στὴν τελευταῖα ὀδύνη μου συνάντησι...

—Δὲν σὰς ἀπέθνηκα τὴν παρανοχὴ μομφή γ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Ἄρτεμις... εἶπε ὁ Γαβριήλ. Σὰς παύσαμι μάλιστα με τὸν Ἀνδρέα, ὅτι σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ ὄλους τοὺς ὄρκους καὶ τις ὑποσχέσεις σας.

—Καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὴ! εἶπε ἡ Ἄρτεμις. Ἀνεβάλω μόνον γιὰ λίγο καιρὸ τὴν πραγματοποιήσι τοῦ σχεδίου μου...
—Γιὰτί, Ἄρτεμις; Γιὰτί νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸ τὸν κόσμο, γιὰ τὸν ὅποιο εἰπθε πλασμένη;

—'Ας ἰσπύσαμι ἢ συνειδηθῶ σας ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, φίλε, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Θέλω νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸν κόσμον στὸν ὁποῖο τόσα ὑπέφερα, ὄχι τόσο γιὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὸν ὄρκο ποῦ σὰς ἔδωσα, ὅσο γιὰ νὰ ἐκπολεήσω τὴ μυστικὴ ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς μου. Ἐβιν ἀνάγκη γαλήνης καὶ ἀναπαύσεως καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ θρω αὐτὰ ἄλλοῦ ποῦθεν πὰρὰ κοντὰ στὸ Θεό. Μὴ μοῦ ζηλέυετε αὐτὸ τὸ τελευταῖο καταφύγιον.

—'Ω! νὰ! σὰς τὸ ζηλέυω! εἶπε ὁ Γαβριήλ.

—Μονάχα, ἐξακολούθησε ἡ Ἄρτεμις, δὲν πραγματοποιήσα ἀμέσως τὸ ἀμετάκλητο σχέδιόν μου γιὰ ἕνα λόγο; ἤθελα νὰ ἐπαργυρῶ γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε τὴν παρακλησι τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ μὴ γίνετε δικαστὴς κ' ἐκτελεστικὸς... Ἐβινὰ τέλος νὰ ὑποφέρω σπὴν ἀνάγκη νὰ ῥιχθῶ μεταξὺ αὐτῶν ποῦ ἀγαπῶ καὶ μισοῦνται καὶ νὰ προλάβω ἴσως μιὰ δυστυχία ἢ ἕνα ἐγκλημα... Μνησικακεῖτε γ' αὐτὸ ἐναντίον μου, Γαβριήλ;

—'Ω! πὸς μπορεῖ νὰ μνησικακεῖ κανεὶς κατὰ τὸν ἀγγέλου, Ἄρτεμις, γιὰ τὸ χαρακτηριστὰ τους; Εἰστε μεγαλοψύχη, Ἄρτεμις, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ φρισιδῶ...

—'Ω! φώναξε ἡ Ἄρτεμις. Μήπως ξέρω κ' ἐγὼ ἢ ἴδια ἂν εἶμαι μεγαλοψύχη; Συγχωρῶ γιὰτί ἔβρισκαμι ἀμῶσιν στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας... Καὶ γ' αὐτὸ ἀκριβὸς θέλω νὰ σὰς ρωτήσω, Γαβριήλ... Θέλω νὰ μάθω τὴ Μοῖρα μου σὲ ὅλη της τὴ φωνή!...

—Ἄρτεμις! Ἄρτεμις! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μοιραία περιέργεια.

—'Αδιόγητο! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ μείνω οἶτε μιὰ μέρα περισσότερο μέσα ε μὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀμφιβολία!... Πέστε μου, Γαβριήλ, δεσποθῆκατε ὅτι εἶμαι πραγματικὰ ἀδελφῆ σας; Ἡ μήπως χάσατε κάθε ἐλπίδα νὰ διαφοτίσετε τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικὸ; Ἀπαντήστε μου!... Σὰς τὸ ζητῶ!... Σὰς ἰκετεύω!...

—'Θ' ἀπαντήσω! εἶπε θλιθερὰ ὁ Γαβριήλ. Συνιθῆσα λοιπὸν ἀπὸ τότε ποῦ χωριστήκαμε νὰ σὰς θεωρῶ μὲ τὴ σκέψι μου ὡς ἀδελφῆ μου. Μά ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἐμῆθα τίποτε... Κι' ἔχασα πειά κάθε ἐλπίδα

νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια...

—Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἄρτεμις. Ὄστε δ... ἐκεῖνος ποῦ θὰ σὰς ἀπεκάλυπτε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔπληξε πειά στὴ ζωὴ στὰν χωριστήκαμε στὸ Καλῶ;

—'Υποχεθε.

—Τότε δὲν ἐζητήσαμι τὴν ἰερὴ ὑπόσχεσι ποῦ σὰς ἔδωσαν;...

Καὶ ὅμως μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ βασιλεὺς σὰς δέχτηκε περιφρόνημα.

—'Ὅτι μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆι τὸ πραγματοποιήσιον κατὰ γράμμα, Ἄρτεμις...

—'Ὅ! Γαβριήλ, μὲ πόσο πένθημον ἕφρος μοῦ τὸ λέτε αὐτὸ! Τί τρομερὸ ἀίτημα χρῆθεταί γάτω ἀπ' τὰ λόγια σας, Θεέ μου!...

—'Ὅπως ἀπατήσατε, θὰ τὰ μάθετε ὀλα, Ἄρτεμις... Ἀκούστε... Ἀκούσαμι καὶ τρέψαμι, Γαβριήλ! εἶτε ἡ Ἄρτεμις.

Τότε ὁ Γαβριήλ μὲ φωνὴ τρεμμένη διηγήθησε τὰ πάντα στὴν Ἄρτεμιδα, τὴν ὑπόσχεσι τοῦ βασιλέως, πὸς ὁ Ἐρῶκος II τοῦ ὀρχιστῆκε πὸς θὰ πραγματοποιήσι τὴν ὑπόσχεσι του, τὰ διαβήματα τῆς Ἄρτεμιδος τοῦ Πονταε καὶ τοῦ κοινοσταύλου στὸ βασιλεῖα, τὴν ἀγωνία μὲ τὴν ὀποία πέφρασε ἐκεῖνη τὴ νύχτα, τὴ δευτέρη ἐπίσχεσι του στὸ Σατελέ, τὴν ἀφόδο του μέσα στὴν καλοσὰ αὐτῆς τῆς φυλακῆς, τὴν πένθημον διήγησι τοῦ κ. ντὲ Σεξερὰκ, τῆς τὰ διηγήθησε ὀλα τελοσπάντων!...

Ἡ Ἄρτεμις τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ, χωρὶς νὰ μιλῆι, χωρὶς νὰ σκέψῃ, ἀφῶν κ' ἀκίνητη σὸν ἀγάμμα, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα ἐπάνω του...

Ἐπαυολούθησε μιὰ μακρὰ παύσις, ὅταν ὁ Γαβριήλ τελείωσε τὴν πένθημον ἱστορία του. Ἐπειτα ἡ Ἄρτεμις θέλησε νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν ἔμορεσε. Ἡ φωνὴ της πηγόταν μέσα στὸ ἀνοστατομένο στήθος της. Ὁ Γαβριήλ παρακολοῦθοῖσε μ' ἕνα εἶδος φοβερῆς χαρᾶς τὴν παραχθῆ της καὶ τὸν τρόπο της. Τέλος ἡ νέα προηκόπισσα ἐξεφώνησε παραχθικὰ:

—Χάρη γιὰ τὸ βασιλεῖα!

—'Α! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Ζητάτε χάρι; Τὸν θεωρεῖτε λοιπὸν κ' ἐσεῖς ἐγγληματὰ; Χάρι; 'Α! Χάρι;... Ὄστε παραδέχσεστε ὅτι εἶνε ἀξίως θανάτου;

—'Ω, δὲν τὸ εἶτα αὐτὸ! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις ἐστρελλομένη.

—Ναί! Ναί! Τὸ εἶπате, Ἄρτεμις! Τὸ βλέπω! Ἐχετε τὴν ἰδια γνώμην μὲ μένα!... Μονάχα καταλήγιωμα σὲ διαφορετικὰ συμπεράσματα, σπύγωμα μὲ τὸ χαρακτηριστὰ μας. Ἡ γυναῖκα ζητεῖ χάρι κ' ὁ ἄντρας δικαιοσύνη.

—'Α! φώναξε ἡ Ἄρτεμις. Πόσο ἀσυλόγησι καὶ τραβῆλλο ἦσαν ποῦ σὰς ἔβανα καὶ ἤρθετε στὸ Λουδθρο!...

Τὴν ἰδια στιγμή κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

—Ποῖος εἶνε; Τί μὲ θέλουν ἀκόμα; Θεέ μου!... ἔκανε ἡ Ἄρτεμις.

Ἡ πόρτα μισάνηξε καὶ ὁ Ἀνδρέας παρουσιάστηκε.

—Συγχωρῆστε με, Ὑψηλοτάτη, εἶπε. Σὰς φέρω μιὰ ἐπιστολή ἀπὸ τὸ βασιλεῖα...

—Ἀπὸ τὸ βασιλεῖα! φώναξε ὁ Γαβριήλ. τοῦ ὀποιοῦ τὸ βλέμμα ἔλαμψε ἔξαρνα...

—Γιὰτί νὰ μοῦ φέρεσι αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, Ἀνδρέα;

—Ὑψηλοτάτη, μοῦ εἶπαν πὸς εἶνε ἐπιευουσα.

—Δὸς τὴ μου!... Τί μὲ θέλει ὁ βασιλεὺς;... Πῆγανε, Ἀνδρέα! Ἄν χρειάζεται ν' ἀπαντήσω, θὰ σὲ φωνάξω.

Ὁ Ἀνδρέας βῆκε ἔξω. Ἡ Ἄρτεμις ἀποσφράγιζε ἀμέσως τὴ βασιλικὴ ἐπιστολή καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς μ' ἕνα τρόπο ποῦ μεγάλωνε ὀλοένα:

Ἄγαπημένη μου Ἄρτεμις,

Μοῦ εἶπαν ὅτι βρισκεσαι στὸ Λουδθρο. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ βῆσι ἔξω πρὶν ἔρθω νὰ σὲ ἰδῶ. Βρίσκομαι τῶρα στὸ Συμβούλιο ποῦ θὰ τελειώσω ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... Φεύγοντας ἀπ' αὐτὸ, θάρθω ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀκολοῦθια στὸ διαμερίσμα σου. Περιμένε με.

Ἐἶνε τόσος καιρὸς ποῦ δὲν σ' ἔχω δεῖ μόνη. Εἶμαι θλιμμενος καὶ θάνοιωθα κάποια ἀνακούφισι κουβεντιάζοντας λίγες στιγμὲς μαζί σου. Ὀρεθειουά, σὲ λίγο.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἡ Ἄρτεμις κατέχλωμη μάζεψε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή στὴ χούφρα της, ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι της.

Τὴ ἔπρεπε νὰ ζάνη;

Ν' ἀπομακρύνῃ ἀμέσως τὸν Γαβριήλ; Μά, ἂν συναντοῖσε φεύγοντας τὸν βασιλέα, ὁ ὀποῖος ἀπὸ στιγμή ἀπὸ στιγμή μπορούσε νὰ φτάσι;

Νὰ προειδοποιήσε τὸν βασιλέα; Ἦταν τὸ ἰδιο σὸν νὰ προκαλοῖσε τὴς ὑπόπτες του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Μὲ τὸ χρυσὸ τὸ δικαιοπῆτρο
στεκεῖ ὁ πατὴρ μπρὸς στὴν Ὁραῖα
(Πύλη).

Ἄ Ὅσοι πιστοί, κρᾶζει, προσέβητε
κι' ἀνοῖξετε τὰ διαφωμένα χεῖλην.
Κι' ἀνοῖγουν χεῖλη, χεῖλη βλάστημα
καὶ τρέμουν καὶ χλωμαῖζον καὶ μου-

Μιὰ προσεχὴ περὶ ἀμυθύσμη
καὶ κοινοῦν—καὶ λάμπουν κ' εὐω-

Κι' ἀνοῖγουν χεῖλη, χεῖλη ἐκόλωστα,
δειχνοντας τοῦ φιλοῦ βθεῖα τ' ἀ-

Μιὰ προσεχὴ περὶ ἀμυθύσμη
καὶ κοινοῦν—καὶ λάμπουνε καθά-

Κι' ἀνοῖγουν χεῖλη, χεῖλη ἀβάρετα
ποῦ τὰ κρατεῖ τὸ δολορὸ τὸ ψέμμα.

Μιὰ προσεχὴ περὶ ἀμυθύσμη
καὶ κοινοῦν. Τὰ καιεὶ τὸ θεῖον

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

